

PATRIOPLURALISMUS

OPINIO MULTIPLEX PATRIA UNA

VØLUNTAS

OBSAH:

1. Teorie patriopluralismu (patrismu)	2
1.1 Patriopluralismus – vymezení pojmu	2
1.2 Postmoderní svět	3
1.3 Hodnoty – význam a platnost	5
1.4 Cíle patriopluralismu	7
2. Sociální realita patriopluralismu	9
2.1 Řízení jako možnost „přežití“	9
2.2 Názorové rozpory tradičních sil	14
2.3 Symbolika patriopluralismu	15
3. Červenobílí	16

1. Teorie patriopluralismu (patrismu)

1.1 Patriopluralismus – vymezení pojmu

Patriopluralismus, zkráceně patrismus, je novotvar vyplývající ze stavu a současných snah tradičních a vlasteneckých spolků v ČR. Patrismus není místně omezen jen na naši vlast, nýbrž je použitelný jako univerzální koncept. Z etymologického hlediska se tento novotvar skládá ze dvou, původem latinských slov; patria (vlast, domov) a pluralis (množný či mnohost). Toto slovo vzniklo v duchu latinského hesla „Opinio multiplex patria una“, což volně přeloženo znamená „Mnohost názorů, jedné vlasti“.

Smyslem patriopluralismu je nabídnutí možnosti kooperace tradičních a vlasteneckých spolků a organizací na bázi sjednocení ideové výbavy jednotlivých subjektů ve prospěch společně sdílených a principiálních hodnot. Většina reprezentantů a členů spolků, které hodnotíme jako tradiční či vlastenecké, usilují o pozvednutí a hmotnou obnovu hodnot, které jsou v dnešní době marginalizovány a částečně kriminalizovány (zejména některé konkrétní názorové odvozeniny).

Patriopluralismus vychází z potřeby současného stavu tradičních a vlasteneckých spolků sdružených za účelem společného postupu v obraně transcendentálních a na člověku nezávislých hodnot utvářejících významnou úroveň smyslu a kvality života společnosti a jedince. Pojem patriopluralismu není

politickou proklamací či politickou ideologií. Smyslem pojmu je po více jak dvacetiletém vývoji vlasteneckých spolků, který byl provázen mnoha zápornými skutečnostmi zabraňujícími smysluplné spolupráci a společné metodě, šířit hodnotové myšlení a chování.

Opačný ideový tábor, tvořící politické a sociální jevy postmoderní doby, na minulém a dosavadním stavu tradičních a vlasteneckých sil profituje. Názorová roztržitost vlasteneckých spolků je ve srovnání s protivníkem (extrémně rovnostářské koncepty, strany, spolky, neziskové organizace apod.), jež má mnoho ideových podkategorií, které reprezentují dílčí ideologie, jasně patrná. Patriopluralismus v sobě zahrnuje tři základní hodnoty, které sdílí drtivá většina organizací a spolků založených na vlastenecké či tradiční bázi. Více o společných hodnotách ve třetím a čtvrtém oddíle první kapitoly.

1.2 Postmoderní svět

Současný svět, s jeho zdánlivě vývojovou a deformační urychleností, se odvíjí od konce feudálních společností a států a jejich přerodem ve společnosti tržní (národní) a marxisticko-socialistické. Se zánikem organických společenství lidí ve feudálních a později národních státech také postupně zaniká společný – kolektivní zájem a kolektivní identita a provázanost vztahů ve společnostech na počátku 21. století. Společnost je v dnešní době založena na neorganickém a nepřirozeně

hierarchickém uspořádání (vznikla hierarchie hospodářská a manažerská). Namísto organických principů jako je rodina, kultura, vlast a víra přišly občanské a rovnostářské instituty jako všeobecné zákonodárství, trh a snížení hodnot společnosti a člověka na zboží. To je dědictví moderní společnosti, která vznikala v průběhu 19. století v Evropě a USA. Jedna z nezanedbatelných příčin politických a společenských změn posledních století bylo osvícenské myšlení.

Postmoderní společnost má svoje základní charakteristiky, které se liší od moderních společností:

- změna hodnot a norem
- generační konflikty
- preferování konzumního životního stylu
- postheroismus (absence výchovných vzorů)
- sekularizace
- maskulinizace žen a feminizace mužů
- deficit morálky
- atomizace společnosti
- sociální izolace a individualismus
- masmédia (tvorba virtuální reality a jednosměrná forma komunikace)

Ze všech zmíněných jevů těžší zejména velké nadnárodní a globální finanční skupiny. Díky těmto jevům dochází ke snadnější manipulaci a řízené mobilitě lidských zdrojů a kapitálu. Cílem je co největší kladný

rozdíl mezi výnosy a náklady. Společnosti a jedinci bez sdíleného pocitu identity, bez hodnot a s asociálními pohnutkami, jsou optimálním lidským materiálem pro tvorbu neomezeného zisku kdekoliv na Zemi. Postmodernismus je završením rozkladných principů moderních společností minulého a předminulého století. Obranou proti postmoderním pahodnotám je aktivita, v kladném slova smyslu, nekonformních jedinců schopných rozeznávat rozdíl mezi věčným x časem podléhajícím a autentickým x falešným.

1.3 Hodnoty – význam a platnost

Hodnoty jsou v současném definičním rámci principy či jevy, na kterých je naše hodnocení a posuzování závislé. Hodnoty pro potřeby našeho konceptu zjednodušeně rozlišíme na transcendentální a dočasné nebo rovněž hodnoty pronikající do lidského vědomí apriori (dané vědomí bez zkušenosti) a aposteriori (dané vědomí na základě zkušenosti). V postmoderních společnostech se s drtivou převahou prosazují hodnoty podléhající běhu času, které vznikají sociálně-inženýrským způsobem a jsou krátkodobě účelové (např. konzum). Transcendentální hodnoty jsou v současnosti na periférii zájmu a jejich podpora je ze strany postmoderního způsobu nahlížení na skutečnost naprosto nežádoucí. Transcendentální hodnoty však nejsou závislé na lidské existenci, na čase a prostoru. Možnost je uchopovat je reálná ve všech časech.

Postmoderní doba zahlcená povrchními hodnotami ztěžuje „spojení“ s transcendentálními principy. Toto spojení je možné u méně konformních jedinců a společenství. Pro patriopluralismus jsou klíčovými transcendentální hodnoty. Jinak hodnoty existující v lidském vědomí apriori, zobrazující se v konkrétních idejích.

Patriopluralismus se skládá ze tří základních pilířů. Výběr pilířů proběhl na základě rozborů hodnotové a ideové výbavy tradičních a vlasteneckých spolků nejen v naší zemi. Pilíře patriopluralismu se mohou považovat jako esenciální pro všechny tradiční a vlastenecké spolky. **Trojice – rodina, kultura a vlast (RKV)**. Transcendentální hodnoty se zhmotňují v těchto institucích.

V této trojici se spojuje princip biologický (rodina), princip duchovní (kultura) a princip povinnosti a odpovědnosti vůči společně sdílenému osudu (vlast). Obhajoba a uplatňování těchto principů jsou prvořadě pro přežití kavkazoidních (bílých) národů Evropy. Uznáváme rodinu nukleární (rodiče a děti), ale jsme si vědomi, že rozšířená rodina a jejich společné soužití má žádoucí vliv na výchovu dětí a posilování organického společenství. Česká kultura je kulturou svébytnou a svoje základy odvozuje od širší evropské kultury. Pro naši kulturu jsou podstatné její vysoce estetické, etické a duchovní složky. U pojmu vlasti chceme zdůraznit, že lojalita k vlasti není omezena příslušností ke

konkrétnímu etniku. Vlast je možno chápat jako završení předchozích principů rodiny a kultury a odpovědnostní vazbou mezi jedincem/společností a zemí se všemi jejími konkrétními i abstraktními složkami.

1.4 Cíle patriopluralismu

Teleologická složka našeho novotvaru se skládá z primárního a sekundárního cíle. Sekundární cíl je podmínkou pro realizaci cíle primárního. Společným jmenovatelem obou cílů je přispění k harmonizaci prostředí, podmínek a vztahů.

Sekundární cíl patriopluralismu závisí na odstranění animozit a nevráživosti mezi tradicionálními a vlasteneckými spolky. Patriopluralismus je v tomto případě instrumentem k překonání ideových rozporů mezi spolky. K tomu slouží jeho stručná hodnotová a zároveň zásadní orientace na rodinu, kulturu a vlast (RKV). Neakceptace RKV vede k autoexkluzi z významového dosahu našeho pojmu. Patriopluralismus se kromě toho nezabývá irelevantní postmoderní různorodostí názorů, které jsou kvalitativně nevýznamné a zahrnují společenský, kulturní a mediální prostor. Vůči názorům, které relativizují naše hodnoty a principy se však patriopluralismus vymezuje zřetelně a stojí v jasné antipozici.

Co však není a nemůže být součástí sekundárního cíle, jsou dva následující jevy, které neblaze provází přibližně

dvacetiletý vývoj tradičních a vlasteneckých sil. Je to marginalizace a diskreditace vlasteneckých spolků médií, odbornou veřejností a politiky. K naší škodě tyto neblahé aktivity zmíněných institucí přináší jistou atraktivitu pro patologické jedince (osoby s poruchami osobnosti), kteří se tak cítí být součástí exkluzivních spolků. Tito lidé, přesněji jejich osobnostní charakteristiky, znemožňují efektivní spolupráci mezi spolky.

Velkou překážkou ke spolupráci je spasitelský komplex projevující se scestným přesvědčením o vlastních výjimečných schopnostech a správnosti metody. Takovýchto jedinců najdeme v tradičních a vlasteneckých spolcích mnoho, přičemž se separují od existujících organizací a zakládají nové organizace, kde se mohou cítit jako vůdci – byť vedou kolektivy s velmi nízkým počtem osob a se zanedbatelným vlivem.

I když jsou to nepodcenitelné problémy, tak nemohou být předmětem žádného teoretického manifestu či příručky, ale poctivé práce založené na posuzování ad hoc. Nicméně významným cílem patriopluralismu jsou tzv. ideové rozpory, které jsou rozvedeny ve druhém oddílu druhé kapitoly.

Primární cíl patriopluralismu není společenský vliv dosažený politickou cestou, ale funkcionálně výchovnou metodou. Tato metoda spočívá hlavně v organizaci a vedení nejrůznějších volnočasových aktivit (nepřímé výchovné působení). Aby bylo dosaženo efektivní

osvětové a výchovné činnosti, je zapotřebí existence určitých kvantitativních a kvalitativních podmínek. Čím různorodější a větší vlastenecká organizace založená na každodenní práci svých členů bude, tím bude větší i pokrytí aktivit a společenský dosah. Nezastupitelní jsou proškolení a náležitě vzdělaní odborníci s pedagogickými schopnostmi. Patriopluralismus má pomoci založit, dle podmínek, zastřešující organizaci tradičního a vlasteneckého typu nebo centrální orgán vlasteneckých spolků, jenž by koordinoval činnost v různých oblastech lidských aktivit, a tak dosáhl většího vlivu ve společnosti, hlavně u mladší generace.

2. Sociální realita patriopluralismu

2.1 Řízení jako možnost „přežití“

Řízení je jedna z nepodstatnějších lidských činností. Řízení precizuje realizaci metod k dosažení cílů individuálního a kolektivního úsilí. V našem případě je roztříštěnost a neorganizovanost vlasteneckých a tradičních spolků zcela neúčinná navenek, směrem k veřejnosti. Zamysleme se, jak účinně naše ideje, hodnoty a myšlenky vůbec šířit, jak najít prostor pro tuto činnost. Jsou zde minimálně dvě základní ekonomické překážky související s finanční podmíněností jakékoliv činnosti v postmoderním světě. Je to nedostatek času (zaměstnání, rodinný a společenský život reprezentantů vlasteneckých spolků) a potřeba finančních zdrojů nezbytných pro realizaci většiny aktivit ve prospěch společné myšlenky.

Abychom se v našich aktivitách přiblížili úspěchu, bude žádoucí ustanovit koordinační orgán, který bude řídit jasně vymezený prostor společných činností. Aby vůbec existovala nějaká šance na úspěch, musí mít koordinační orgán vojenskou nebo přinejmenším manažerskou či „podnikovou“ hierarchii a jasné rozdělení činností. Termín „podnik“ je v této souvislosti třeba chápat nikoliv jako podnik obchodní, ale neobchodní. Efektivní řízení se týká vedoucích představitelů státu, duchovních, vedoucích sportovních oddílů a vůbec všech profesí a oborů lidské činnosti, které usilují o naplnění svých cílů. Doposud některé organizace a spolky našeho typu určité řízení a hierarchii měly, avšak v mnoha případech byla tato činnost nedůsledná a nenaplňovala základní principy řízení, a často do těchto procesů vstupovaly mezilidské vztahy (přátelství, příbuzenství apod.), což v důsledku znamenalo omlouvání a toleranci nečinnosti.

Pro úspěšné řízení musíme uvést v život minimálně 5 na sebe navazujících činností nezbytných k završení určité aktivity či úkolu:

Plánování – zahrnuje výběr úkolů, aktivit a cílů potřebných pro jejich dosažení. Jedná se o rozhodování o výběru z alternativ budoucích vykonávaných činností. Existují plány komplexní, dílčí, krátkodobé, střednědobé a dlouhodobé. Co však není možné, je sestavovat plán činnosti bez rozhodování a bez zvažování nutnosti lidských a materiálních zdrojů.

Organizování – lidé pracující ve skupinách či spolcích musí plnit určité úkoly, aby mohli dosáhnout určitých cílů. Úkoly můžeme přirovnat k rolím. Koncepce role zahrnuje představu, že to, co lidé dělají, má určitý smysl a cíl; vědí, jakým způsobem jejich práce zapadá do skupinového úsilí a mají potřebnou pravomoc, nástroje a informace, aby mohli splnit zadané úkoly. Účelnost organizování zde má smysl především v tom, že vytváří přesvědčení, že úkoly potřebné k dosažení cílů, jsou přiděleny kompetentním osobám, přesněji lidem se schopnostmi a potřebnými pravomocemi či pověřením.

Řízení lidských zdrojů – tato část řízení je pro vlastenecké a tradiční spolky velmi komplikovaná. Jedinci, kteří tvoří spolkový život, vstupovali do organizací dobrovolně, tak stejně probíhá i nábor do organizace – na bázi naprosté dobrovolnosti (naštěstí zde není motivace penězi). V tomto případě nehovoříme o výběru členů, ale o konkrétní práci s členy spolků. Musí existovat seznam disponibilních lidí, jejich umístování k určitým činnostem, ale také z toho vyplývající odměňování či sankce. Jedná se o soulad mezi schopnostmi lidí a jejich úkoly.

Vedení – je působení na lidi tak, aby byli prospěšní a přispívali k dosahování skupinových cílů. Vedení vyžaduje následování a lidé následují toho, kdo uspokojí jejich potřeby, přání a touhy. Vedení zahrnuje především motivaci, styl a přístupy vůdců a komunikaci. Vedení má proto převládající mezilidské hledisko řízení.

Kontrolování – jedná se o měření a korekci prováděných individuálních, ale i skupinových aktivit spolku, s cílem dosáhnout jistoty, že budou v souladu s plánem. Kontrolování umožňuje realizaci plánů.

Těchto pět prostých kroků v řízení organizace a lidí je nezbytných pro smysluplnou a efektivní práci se zaměřením na výsledky. Průvodním jevem je důslednost plnění jednotlivých řídicích kroků a aktivit členů spolků a organizací.

Řešení nedostatku času aneb time management – členové vlasteneckých spolků a organizací jsou obvykle lidé pracující, studující nebo podnikající. Aktivity všední reality pohlcují většinu denního časového fondu – k tomu připočítejme partnerský a rodinný život, soukromé volnočasové aktivity apod. Zdůrazňujeme, že není možné se spolkovému životu věnovat v dnešní době na „plný úvazek“. Proto je vhodné postupovat podle předem nastavené metody jak organizovat svůj čas tak, aby zbýval adekvátní prostor pro spolkový život. Tímto problémem se zabývá tzv. time management – neboli řízení času. Integrální součástí time managementu jsou následující aktivity: stanovení priorit, stanovení cílů, stanovení metody, plánování a rozbor stráveného času.

Zpočátku byl time management určen zvláště pro obchodní a podnikatelské aktivity, ale náročnost současného světa nutí i jedince přijmout ho jako metodický nástroj. Je vhodný pro jednotlivce a členy

tradičních a vlasteneckých spolků, kteří se chtějí zapojit do života organizace, ale neumějí si najít dostatečný prostor pro rozvíjení svého potenciálu a investování času do společných aktivit.

Pro nastavení priorit můžeme použít známou ABC analýzu:

- A. Úkoly, které jsou vnímány jako naléhavé a důležité.
- B. Úkoly, které jsou důležité, ale nenaléhavé,
- C. Úkoly, které nejsou důležité ani naléhavé.

Řešení finančních problémů spolků a organizací je dlouhodobým a základním problémem. Zdůrazňujeme, že mnoho organizací ani nevybírá členské příspěvky, které jsou minimem pro jejich „přežití“. Dále existuje rozšířená nedisciplinovanost ve vybírání a placení těchto příspěvků – nemluvě o jejich výši, kdy jejich částky mají víceméně symbolickou hodnotu. Takže se opět dostáváme na stanovení individuálních priorit. Každá organizace existující v tržním prostředí potřebuje nevyhnutelně finanční prostředky na svoje aktivity, tím je dáno placení přiměřené výše členských příspěvků jako základ ekonomické existence, realita však za teorií zaostává. Alternativní možnosti financování spolkových aktivit je sponzorství a čerpání z nejrůznějších tuzemských či evropských fondů na konkrétní činnosti. Není však doporučováno se na čerpání ze státních či evropských peněz spoléhat.

2.2 Názorové rozpory tradicónálních sil

Názorové rozpory tradicónálních a vlasteneckých spolků se prolínají jejich vývojem již od počátku 90. let minulého století. Rozpory byly provázeny i násilnostmi a nutno podotknout, že ony rozdíly v názorech, nejvíce politických, byly mnohem více odrazem neznalosti pravé podstaty idejí, tvořících metapolitickou výbavu jednotlivých organizací a spolků, než skutečné ideové vzdálenosti. Kdybychom měli zpětně posuzovat, zda principy patriopluralismu – rodina, kultura a vlast byly součástí ideové výbavy našich spolků, tak můžeme s věrohodností tvrdit, že byly vždy. Proto jsou cílem i našeho manifestu.

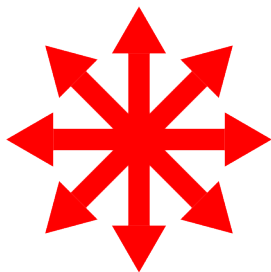
Neshody vznikaly najmě kvůli stranění těchto spolků různým historickým politickým zřízením a názorům, které nejsou pro dnešek prakticky použitelné. Časoprostor je neúprosný a mění podmínky, a konkrétní politická ideologie je vždy pouze a jen přizpůsobení určitého ideového principu na materiální podmínky složené z času, prostoru a lidí.

Patriopluralismus proto nemá kromě nepřátel rodiny, evropské či české kultury a naší vlasti (Čechy, Morava i Evropa) žádné jiné protivníky. Patriopluralismus a jeho sekundární cíl, má přibližovat všechny skupiny, spolky a organizace, které uznávají trio RKV jako ontologický princip. Není cílem tohoto manifestu jmenovat konkrétní politické –ismy, které se proti sobě posledních dvacet

let agresivně vymezovaly, ale zdůraznit, že tzv. –ismy nás činí individuálně a skupinově specifickými, avšak nejsou, pro jejich rozdílné praktické přístupy, překážkou pro širší spolupráci a obhajobu transcendentálních principů věčně převyšujících lidské bytí. Samozřejmě se jedná o politické –ismy tradičního a vlasteneckého typu, nikoliv rovnostářské myšlenkové koncepty vítězí v postmoderní době.

Patriopluralismus v praxi nabízí možnost kooperativního a koordinačního postupu všem organizacím, které bojují za existenci věčných idejí.

2.3 Symbolika patriopluralismu

Patriopluralismus užívá a vyhrazuje si jako své symbolické vyobrazení výše uvedený znak složený ze čtyř obousměrných šipek znázorňujících různost a mnohost směrů a jejich průsečík jako princip rodiny, kultury a vlasti. Šipky jsou červené a podklad bílý. Výběr barev má jednoznačný význam. Červená barva vyjadřuje krev,

princip oběti a bílá barva vznešenost. Červená a bílá jsou také původní české barvy, ke kterým se hrdě hlásíme.

Podotýkáme, že znak patriopluralismu není inspirován, ač se to tak může jevit, znaky hnutí Nové pravice či Eurasijského hnutí. Z toho však nevyplývá, že se proti těmto myšlenkovým směrům vymezujeme. Jak Novou pravici, tak Eurasijské hnutí chápeme jako aktivity tradičního charakteru a uznáváme jejich činnost.

Znak patriopluralismu užívá jako sekundární symbol hnutí Červenobílí a Konceptuální klub Lva Borského. Po svolení hnutí Červenobílí, mohou symbol patriopluralismu užívat i další organizace respektující náš manifest.

3. Červenobílí

Vlastenecké studentské hnutí Červenobílí vzniklo 28. září 2010 při příležitosti oslav svatováclavského výročí. Červenobílí jsou hnutím kulturním a vlasteneckým. V současné době neregistrovaným – tudíž neformálním.

Červenobílí nezastávají, jako sociální skupina, žádný politický směr, ale metapolitické postoje rodiny, kultury a vlasti. Plurální prostředí se projevuje politickou různorodostí názorů našich redaktorů a příznivců. V našem prostředí je možné se setkat s národními konzervativci, konzervativci, tradicionalisty, národními sociály, sociálními demokraty, křesťanskými sociály, monarchisty, příznivci hnutí Nové pravice, Konzervativní revoluce či Eurasijského hnutí. Z náboženského hlediska

s křesťany různých konfesí, zastánci pohanských kultů a náboženství zahrnujících Tradiční element, stejně tak s agnostiky a ateisty.

Červenobílí nenabízejí klasické členství, ale možnost redaktorského uplatnění, spočívajícího v tvorbě článků, diskusních, divadelních, filmových a přednáškových večerů, v realizaci sportovních, branných a kulturních aktivit. Další formou spolupráce s Červenobílými je participace na aktivitách našeho kulturního hnutí. Poslední formou spolupráce, přesněji podpory, je sponzoring našich osvětových, vzdělávacích, kulturních a sportovních aktivit.

Červenobílí v souladu s Manifestem patriopluralismu usilují a budou usilovat o širokou spolupráci s tradičními a vlasteneckými spolky v naší zemi. Budoucnost vidí v obraně národní kultury proti úpadkovým postmoderním hodnotám, které v současnosti ve společnosti převládají a vytěsňují tak tím lidskou přirozenost.

Červenobílí jsou si vědomi faktu, že si zvolili náročný úkol, jehož zdárné zvládnutí není otázkou jednoho, dvou či tří roků. Jen přísná nerozpornost nastoupené cesty je předpokladem naší další existence.

Přátelé, jízda na tygru pokračuje...

PATRIOPLURALISMUS

Mgr. Michal Ševčík a kolektiv.

Připravilo vlastenecké studentské hnutí Červenobílí,
ve spolupráci s Konceptuálním klubem Lva Borského.

© Voluntas, 2012
Krkoškova 749/30, Brno

Editor: Adam Vaňhara
Ilustrace: Bc. Jan Žmolík

ISBN 978-80-905311-0-9
První vydání.

Vytiskl Tribun EU s.r.o.
Cejl 892/32, Brno

Kontakty:

E-mail: cervenobili@yahoo.com
WWW: <http://www.cervenobili.cz>

Vydalo nakladatelství vlasteneckého studentského hnutí Červenobílí

VOLUNTAS